

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 3 2020, nummers 59 – 81 vrijdag 24 januari 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 10 20
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	6
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Planschade.....	9
Ambtenarenrecht.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Werkloosheid	11
Bijstand	12
Sociale zekerheid overig	12
Bestuursrecht overig	13
Algemene Verordening Gegevensbescherming	13
APV	13
Rijkswet op het Nederlanderschap	14
Wet bescherming persoonsgegevens	15
Wet op de kansspelen	16
Vreemdelingenrecht	17
Regulier	17
Asiel	18
Richtlijnen en verordeningen	19
Vreemdelingenbewaring	21

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 59

ABRS, 22-01-2020, 201901989/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 6:7, 6:8, 6:9 lid 1

VERSCOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. BEKENDMAKING. I.c. is de termijnoverschrijding in bezwaar verschoonbaar. Er is sprake van bijzondere omstandigheden op grond waarvan [appellanten] er rechtens op mochten vertrouwen dat zolang geen daartoe strekkend e-mailbericht van www.overheid.nl is ontvangen er nog geen vergunning was verleend.

Besluit waarbij een vergunning is verleend aan [vergunninghouder] voor het wijzigen van de samenstelling van de woonruimtevoorraad.

3. [appellanten] betogen dat de termijnoverschrijding in bezwaar verschoonbaar is. [...]

3.1. De bezwaartermijn liep tot en met 26 januari 2018. Het bezwaarschrift van [appellanten] is door het college op 13 februari 2018 ontvangen. [appellanten] betwisten niet dat dit buiten de bezwaartermijn is.

Het besluit van 14 december 2017 is op 20 december 2017 in de Staatscourant gepubliceerd en bekendgemaakt op www.overheid.nl en geplaatst op www.redactie-bekendmakingen.amsterdam.nl.

Bij de berichtenservice op www.overheid.nl kun je je aanmelden voor de service "berichten over uw buurt". De berichten zijn verdeeld over vier hoofdcategorieën: Rondom een adres, Voorlichting, Bestemmingsplannen en Voorschriften en beleid. Onder de categorie Rondom een adres vallen onder andere de subcategorieën onttrekkingsvergunning, splitsingsvergunning en gebruiksvergunning. Onder de categorie Voorlichting vallen volgens de website berichten over voorlichting voor de hele gemeente over bijvoorbeeld openingstijden, huisafval, inspraak en verkiezingen.

In het advies van de bezwaarschriftencommissie dat in het besluit op bezwaar is overgenomen, staat dat de bekendmaking van de vergunning onder de subcategorie "overig" in de hoofdcategorie "Voorlichting" is gepubliceerd.

3.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 13 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3419](https://ecli.nl/RVS:2017:3419) brengt de enkele omstandigheid dat [appellanten] zich hebben aangemeld bij de e-mailservice van www.overheid.nl niet mee dat zij er gerechtvaardigd op mochten vertrouwen dat zij op de hoogte zouden worden gehouden van alle voor hen mogelijk relevante besluiten, zoals in dit geval het verlenen van een woningvormingsvergunning in de omgeving van hun perceel. Bedoelde e-mailservice laat onverlet dat het tot de eigen verantwoordelijkheid van [appellanten] behoort om er zorg voor te dragen dat zij op de hoogte geraken van verlening van vergunningen. Er kan echter sprake zijn van bijzondere omstandigheden op grond waarvan [appellanten] er rechtens op mochten vertrouwen dat zolang geen daartoe strekkend e-mailbericht van www.overheid.nl is ontvangen nog geen vergunning is verleend.

[appellanten] hebben stukken overgelegd waarmee aannemelijk is gemaakt dat alle opties voor kennisgeving van vergunningen rondom hun adres in de berichtenservice zijn aangevinkt. Het college heeft het tegendeel niet aangetoond, terwijl het ter zitting bij de

rechtbank heeft gesteld dat als alles aangevinkt was, de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Dit strookt met de mededeling van het college aan [appellanten] dat je niet meer zelf hoeft te gaan zoeken naar publicaties als je je aanmeldt voor de berichtenservice. Dat de bekendmaking van de vergunning is geplaatst in de categorie "overig" onder de hoofdcategorie "Voorlichting" past niet in de systematiek van de categorieën van de berichtenservice nu de bekendmakingen van vergunningen op grond van de Huisvestingsverordening onder de hoofdcategorie "Rondom een adres" staan vermeld. Het kan [appellanten] daarom niet worden aangerekend dat zij de categorie "overig" onder "Voorlichting" niet hebben aangevinkt. Gelet op het voorgaande is de termijnoverschrijding verschoonbaar en heeft het college het bezwaar van [appellanten] ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard..

Het betoog van [appellanten] slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:175](#)

JnB2020, 60

Rechtbank Noord-Holland, 20-12-2019 (publ. 17-01-2020), HAA 19/1908

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad, verweerder.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 23 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2271](#).

Omgevingsvergunning voor de bouw van een erfafscheiding. I.c. heeft verweerder derde-partij ten onrechte als belanghebbende hierbij aangemerkt. Derde-partij ondervindt rechtstreeks feitelijke gevolgen van de bouw van de erfafscheiding, maar dit zijn echter geen gevolgen van enige betekenis. Hiertoe wordt redengevend geacht dat derde-partij ter zitting desgevraagd heeft aangegeven weliswaar zicht te hebben op de erfafscheiding maar dat dit niet de reden van zijn bezwaar hiertegen is. Deze beweegreden kan niet als een objectief en persoonlijk belang worden aangemerkt. Het hebben van een louter formeel of principieel belang is onvoldoende voor het aannemen van (voldoende) processueel belang. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat de ruimtelijke uitstraling van de erfafscheiding, gezien het semi-transparante en groene karakter ervan, niet zodanig groot is dat derde-partij om die reden rechtstreeks in zijn belang wordt geraakt.

[ECLI:NL:RBNHO:2019:10307](#)

JnB2020, 61

ABRS, 22-01-2020, 201904636/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Awb 1:3 lid 1

BESLUIT. Waarschuwing. Geen aanleiding om i.c. de waarschuwing met een besluit gelijk te stellen. Er zijn situaties waarin op beleidsregels gebaseerde waarschuwingen of informele waarschuwingen voor de rechtsbescherming met een besluit moeten worden gelijkgesteld, zodat zij wel in rechte kunnen worden bestreden. Die situaties doen zich voor indien de alternatieve route om een

rechterlijk oordeel over die waarschuwingen te krijgen onevenredig bezwaard of afwezig is. Verwijzing naar de conclusie van staatsraad a-g mr. R.J.G.M. Widdershoven van 24 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:249](#), onderdeel 5.13. Geen van de in de conclusie genoemde situaties doet zich hier voor. [ECLI:NL:RVS:2020:187](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Schadevergoeding", JnB2020, 64.

JnB2020, 62

ABRS, 22-01-2020, 201901949/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Asten.

Awb 7:10, 7:11

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Beslistermijn. Uit artikel 7:11 van de Awb vloeit voort dat indien het bestuursorgaan na heroverweging tot de conclusie komt dat het besluit waartegen het bezwaar is gericht, niet in stand kan blijven, het bestuursorgaan, behoudens in het geval waarin enkele herroeping van dat besluit voldoende is, voor het onjuist bevonden besluit een nieuw besluit in de plaats moet stellen. Als van de door artikel 7:10 van de Awb geboden mogelijkheid van uitstel geen gebruik gemaakt wordt, dient de voor het besluit geldende beslistermijn te worden nageleefd. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 10 december 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4473](#) en van 3 oktober 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX8966](#). Uitstel kan gewenst zijn om bijvoorbeeld eerst een voornemen te kunnen sturen. Als hiervan geen gebruik is gemaakt, is het bestuursorgaan gehouden om een vervangend handhavingsbesluit te nemen binnen de voor de beslissing op bezwaar geldende termijn. Het is dus niet zo dat er nadat het bezwaar gegrond is verklaard en het besluit is herroepen voor het nemen van het vervangende handhavingsbesluit een nieuwe termijn om te beslissen op bezwaar is aangevangen.

[ECLI:NL:RVS:2020:219](#)

JnB2020, 63

MK ABRS, 22-01-2020, 201900811/1/A3

korpschef van politie.

Awb 8:78

UITSPRAAK. Het uitsluitend verzenden per post naar partijen kan niet worden aangemerkt als een afdoende wijze van openbaarmaking als bedoeld in artikel 8:78 van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2020:218](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2020, 64

ABRS, 22-01-2020, 201904636/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6

REDELIJKE TERMIJN. Indien niet bij de rechtbank maar pas bij de Afdeling een beroep op schending van de redelijke termijn wordt gedaan, heeft te gelden dat de vraag of de redelijke termijn is overschreden moet worden beoordeeld naar de stand van het geding ten tijde van de uitspraak van de Afdeling, waarbij de duur van de totale procedure in ogenschouw wordt genomen. Een voortvarende behandeling van het hoger beroep kan in zo'n geval ertoe leiden dat de overschrijding van de redelijke termijn door het bestuursorgaan en/of de rechtbank wordt gecompenseerd (zie ook het arrest van de HR van 19 februari 2016, [ECLI:NL:HR:2016:252](https://www.ecli.nl/hr/2016/252), overweging 3.13.3).

[ECLI:NL:RVS:2020:187](https://www.ecli.nl/rvs/2020/187)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2020, 61.

JnB2020, 65

MK ABRs, 22-01-2020, 201901443/1/A2

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

NADEELCOMPENSATIE. I.c. geen grond voor het oordeel dat het college niet meer vrij was het verzoek om nadeelcompensatie vier jaar nadat dit was ingediend af te wijzen op de grond dat de schade voorzienbaar was. De bestuursrechter beoordeelt of een door een bestuursorgaan genomen besluit op een deugdelijke motivering berust en het is dat besluit dat ter toetsing voorligt. Tenzij het bestuursorgaan het vertrouwen heeft gewekt dat het een bepaald besluit zal gaan nemen, is het in beginsel vrij aan zijn primaire besluit een alsnog opgekomen afwijzingsgrond ten grondslag te leggen. In de bezwaarfase heeft het bestuur die vrijheid ook. Deze fase strekt namelijk tot een volledige heroverweging door het bestuursorgaan van een eerder door hem genomen besluit.

[ECLI:NL:RVS:2020:179](https://www.ecli.nl/rvs/2020/179)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 66

MK Rechtbank Oost-Brabant, 23-01-20120, SHE 19/1415 en SHE 19/1495

college van burgemeester en wethouders van Bladel, verweerder.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, b, c en e
Wet natuurbescherming (Wnb)
Verordening ruimte Noord-Brabant (VrNB) 5.5., 6.18

WABO. Omgevingsvergunning voor vier hoge windturbines naast de A67. Toestemming verleend voor activiteiten "bouwen", "aanleggen van een weg", "afwijken bestemmingsplan" en "milieu". Beroepsgronden zijn mede gericht tegen samenhangende wijziging begrenzing structuur 'Natuur Netwerk Brabant' in VrNB. Behoudens een eenvoudig in het bestreden besluit te herstellen gebrek is de wijzigingsverordening niet vastgesteld in strijd met artikel 5.5 van de VrNB en kan deze wijzigingsverordening na herstel van het gebrek ten grondslag worden gelegd aan het bestreden besluit. Overige beroepsgronden slagen niet.

[ECLI:NL:RBOBR:2020:389](https://ecli.nl/RBOBR:2020:389)

JnB2020, 67

MK ABRs, 22-01-2020, 201806336/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bergeijk, appellant.

Awb 2:1 lid 1 aanhef en onder e

WABO(-milieu). I.c. bestond het endotoxinekader waaraan de rechtbank heeft getoetst op het moment van de verlening van de vergunning nog niet. Het college kan dus niet worden verweten niet aan dit kader te hebben getoetst. Een hernieuwde beoordeling van de gevolgen van endotoxinen - al dan niet aan de hand van het endotoxinekader - behoefde ook niet plaats te vinden bij het nemen van de twee wijzigingsbesluiten. Nog los van het feit dat het endotoxinekader bij het eerste wijzigingsbesluit nog niet bestond, hadden de wijzigingsbesluiten betrekking op geluid- en trillinghinder, en niet op endotoxinen. Afgezien hiervan is er ten onrechte van uitgegaan dat i.c. niet aan het endotoxinekader wordt voldaan.

Besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend voor bouwwerkzaamheden bij een agrarisch bedrijf en voor het veranderen en in werking hebben van dit bedrijf. [...]

Endotoxinen

3. De rechtbank heeft de omgevingsvergunning onder meer vernietigd omdat volgens de rechtbank bij de vergunningverlening niet is onderkend dat een onderzoekplicht bestaat op het punt van verspreiding van endotoxinen, en omdat uit een door de rechtbank verrichte meting zou blijken dat de afstand van het emissiepunt van stal 4 en de bebouwing aan [locatie 2] 72 m is, en daarmee kleiner is dan de in de "Notitie handelingsperspectieven Veehouderij en Volksgezondheid: Endotoxine toetsingskader 1.0" (hierna: het endotoxinekader) geadviseerde afstand.

4. Het college en [appellante sub 2] betogen, in de kern weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft getoetst aan het endotoxinekader, ten onrechte heeft geconcludeerd dat niet aan dit kader wordt voldaan, en ten onrechte heeft geoordeeld dat bij verlening van de vergunning een gebrekkige beoordeling van de gevolgen van emissies van endotoxinen heeft plaatsgevonden.

Al deze betogen slagen.

4.1. De Afdeling merkt daarbij allereerst op dat het endotoxinekader op het moment van de verlening van de vergunning, op 15 maart 2016, nog niet bestond. Het college kan dus niet worden verweten niet aan dit kader te hebben getoetst. Een hernieuwde beoordeling van de gevolgen van endotoxinen - al dan niet aan de hand van het endotoxinekader - behoefde ook niet plaats te vinden bij het nemen van de twee wijzigingsbesluiten. Nog los van het feit dat het endotoxinekader bij het eerste wijzigingsbesluit nog niet bestond, hadden de wijzigingsbesluiten betrekking op geluid- en trillinghinder, en niet op endotoxinen.

4.2. Afgezien hiervan is de rechtbank er ten onrechte van uitgegaan dat niet aan het endotoxinekader wordt voldaan. Op blz. 40 van het endotoxinekader is een formule gegeven om op basis van de emissie van stofdeeltjes (PM10) de voor onder meer het houden van varkens aan te houden minimale afstand te berekenen. Gezien de door het college bij brief van 23 januari 2017 aan de rechtbank opgegeven emissie van stofdeeltjes van het houden van varkens in de thans vergunde situatie van 164 kg per jaar, is de volgens het endotoxinekader aan te houden afstand ongeveer 74,6 m. De rechtbank veronderstelt ten onrechte dat de afstand van het emissiepunt tot de bebouwing aan [locatie 2] kleiner, namelijk 72 m, is. Dit misverstand is klaarblijkelijk ontstaan doordat de rechtbank de bij de vergunning behorende tekening verkeerd heeft begrepen. Op die tekening zijn bij stal 4 drie boven elkaar geplaatste ventilatoren getekend op ongeveer 72 m afstand van de bebouwing. Deze ventilatoren zijn echter in pandig opgestelde ventilatoren en zijn - zoals niet alleen uit de plattegrond, maar ook uit onder meer het aan de rechtbank door de Stichting advisering voor Milieu en Ruimtelijke Ordening uitgebrachte deskundigenverslag en uit het van de vergunning deel uitmakende geluidrapport van Geurts Technische Adviseurs van 9 augustus 2016 blijkt - niet de uitstroomopening van de luchtwasser. Die uitstroomopening is in werkelijkheid aan de zuidelijke zijde van stal 4, verder verwijderd van de bebouwing [locatie 2], gesitueerd. Gezien deze situering wordt - ook als, wat door [appellante sub 2] wordt betwijfeld, zou moeten worden aangenomen dat de gehele bebouwing aan [locatie 2] als te beschermen object heeft te gelden - aan de volgens het endotoxinekader aan te houden afstand voldaan.

4.3. In het bij de rechtbank ingediende verweerschrift van 30 augustus 2016 heeft het college wat betreft de in de beroepschriften aangehaalde risico's voor de volksgezondheid erop gewezen dat alle dieren in pandig worden gehouden, dat aan de vergunning voorschriften met betrekking tot de hygiëne zijn verbonden en dat luchtwassers worden toegepast om de stallucht te reinigen. De werking van de luchtwassers wordt voortdurend gecontroleerd. Het college wijst er verder op dat het op de weg ligt van degene die zich op het bestaan van risico's voor de volksgezondheid beroept, om aannemelijk te maken dat de door het college gehanteerde toetsing niet toereikend is. Volgens het college is in beroep niet aannemelijk gemaakt dat het in werking zijn van de inrichting zodanige risico's kan opleveren, dat om die reden nadere voorschriften aan de vergunning hadden moeten worden verbonden of dat de vergunning om die reden had moeten worden geweigerd. Ook is volgens het college niet aangetoond dat ten tijde van

de vergunningverlening algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten bestonden waaruit een andere conclusie voortvloeit.

Met dit betoog heeft het college zich bij de verlening van de vergunning naar het oordeel van de Afdeling op goede gronden op het standpunt kunnen stellen dat de mogelijke gevolgen voor de volksgezondheid, onder meer waar het gaat om endotoxinen, geen reden vormden om de vergunning te weigeren of daaraan nadere voorschriften te verbinden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:203](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 22-01-2020, 201807456/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2020:205](#));
- MK ABRS, 22-01-2020, 201903689/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2020:202](#));
- MK Rechtbank Den Haag, 08-01-2020 (publ. 22-01-2020), SGR 19/459 en SGR 19/460 ([ECLI:NL:RBDHA:2020:90](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2020, 68

MK ABRS, 22-01-2020, 201900483/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Eijsden-Margraten.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.2

PLANSCHADE. NORMAAL MAATSCHAPPELIJK RISICO. BIJZONDER GEVAL.

In dit geval is sprake van een voor [appellant sub 2] en [appellant sub 3] zeer ingrijpende planologische ontwikkeling die tot een uitzonderlijk hoge schade heeft geleid in verhouding tot de waarde van hun woningen. De rechtbank had ook deze omstandigheid, die dit geval bijzonder maakt, bij de beoordeling van het normaal maatschappelijk risico moeten betrekken. De Afdeling stelt het normaal maatschappelijk risico op 3% van de waarde van de woning vast.

[...] tegemoetkoming in planschade toegekend [...]

[...] 1. [appellant sub 2] en [appellant sub 3] zijn de eigenaars van de woningen [...].

Deze woningen liggen aan weerszijden van [eetcafé], dat wordt geëxploiteerd door [appellant sub 1]. Op 6 december 2013 is het bestemmingsplan "Eijsden" in werking getreden. Dit plan maakt het voor [appellant sub 1] mogelijk tegenover zijn café, aan de Maas, een vlonderterras aan te leggen.

[...] 7.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het terras, dat al in 2007 illegaal aanwezig was, wat omvang en uitstraling betreft niet goed vergelijkbaar is met het terras dat volgens het [...] bestemmingsplan "Eijsden" gerealiseerd mag worden. De Afdeling heeft dit eerder al geoordeeld. Rechtsoverweging 6.3 van haar uitspraak van 31 december 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2711](#), [...], luidt:[...]

De rechtbank is [appellant sub 1] dan ook terecht niet gevolgd in zijn standpunt dat sprake is van een legalisatie die in de weg staat aan een tegemoetkoming in planschade.

[...] 8.4. De Afdeling volgt [appellant sub 2] en [appellant sub 3] niet in hun standpunt

dat de rechtbank ten onrechte niet bij haar beoordeling heeft betrokken dat het eerdere terras illegaal aanwezig was. Het is namelijk niet ongebruikelijk dat een illegale situatie met gebruikmaking van planologische maatregelen wordt gelegaliseerd. [appellant sub 2] en [appellant sub 3] kan weliswaar niet worden verweten dat zij niet hebben geprotesteerd tegen het terras dat in 2007 illegaal is aangelegd, maar dat betekent niet dat zij niet behoeften te verwachten dat op enig moment een horecaterras op die locatie planologisch mogelijk zou worden gemaakt. [appellant sub 2] en [appellant sub 3] voeren wel terecht aan dat de rechtbank zich geen rekenschap heeft gegeven van de aard en omvang van de schade die zij hebben geleden. In dit geval is sprake van een voor hen zeer ingrijpende planologische ontwikkeling die tot een uitzonderlijk hoge schade heeft geleid in verhouding tot de waarde van hun woningen. De rechtbank had ook deze omstandigheid, die dit geval bijzonder maakt, bij de beoordeling van het normaal maatschappelijk risico moeten betrekken.

[...] 11. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, rekening houdend met hetgeen onder 8.4 is overwogen, het normaal maatschappelijk risico van zowel [appellant sub 2] als [appellant sub 3] op 3% van de waarde van hun woningen stellen. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het percentage van 2% onvoldoende was gemotiveerd, maar heeft bij de vaststelling van 4% onvoldoende rekening gehouden met de aard en omvang van de schade. In de bijzondere omstandigheid dat het om een zeer ingrijpende planologische ontwikkeling gaat die tot een uitzonderlijk hoge schade heeft geleid, ziet de Afdeling in dit geval aanleiding, alle omstandigheden afwegende, het normaal maatschappelijk risico op 3% van de waarde van de woning vast te stellen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:214](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 69

MK CRvB, 16-01-2020, 18/5268 AW, 18/5441 AW, 19/247 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 64, 77

AMBTENARENRECHT. PLICHTSVERZUIM. Appellant heeft erop gewezen dat hij de gedraging heeft verricht in de hoedanigheid van Sinterklaas in een satirische rol tijdens een bijeenkomst na werktijd. De rol die appellant aannam en het tijdstip van de gedraging kunnen niet worden gescheiden van zijn ambtelijke hoedanigheid. Appellant is zelf verantwoordelijk voor de inhoud van zijn toespraak en de gevolgen daarvan. De publiekelijke toespraak van appellant was niet alleen kwetsend voor zijn collega, maar ook schadelijk voor het werkklimaat vanwege de bijdrage die daarmee werd geleverd aan een ongewenste bedrijfscultuur. De korpschef heeft er in dit verband op gewezen dat het handelen van appellant onder de medewerkers van het [naam team 1] voor onrust heeft gezorgd. Wat appellant heeft aangevoerd rechtvaardigt niet de conclusie dat de straf van vermindering van zijn recht op jaarlijkse vakantie

met zestien uren in het jaar 2016 onevenredig is aan het door appellant gepleegde plichtsverzuim.

[ECLI:NL:CRVB:2020:93](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2020, 70

MK CRvB, 15-01-2020, 18/3985 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

WW 19 lid 1 aanhef en onder e

WERKLOOSHEID. PD U2-FORMULIER. Het Uvw heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante vanaf 27 juli 2017 buiten Nederland heeft verbleven anders dan wegens vakantie, waardoor op grond van artikel 19, eerste lid, aanhef en onder e, van de WW het recht op WW-uitkering eindigt.

Raad: 4.3. Het Uvw heeft met de tijdens onderzoek verkregen informatie over appellantes vertrek naar Polen aan de onder 4.2 genoemde last om informatie te vergaren voldaan. Uit de uitdraai uit de Basisregistratie personen (Brp) volgt dat appellante zich per 17 juli 2017 heeft uitgeschreven uit de Brp en zich heeft ingeschreven op het adres [adres] in Polen. Ook blijkt uit een telefoonnotitie van het Klantencontactcentrum van het Uvw (KCC) van 4 september 2017 dat gemachtigde [...] heeft verklaard dat appellante al vertrokken was voordat ze het PD U2-formulier had ontvangen. Daarnaast heeft gemachtigde van appellante in eerste instantie betoogd dat appellante door haar werkloosheid min of meer gedwongen was om naar haar gezin in Polen te gaan, omdat zij geen inkomsten meer had en de huur niet meer kon betalen. Eerst in hoger beroep heeft appellante betwist dat zij eerder dan 1 augustus 2017 naar Polen is vertrokken en gesteld dat zij tot 1 augustus 2017 bij een kennis in Nederland heeft verbleven. Gelet op deze feiten heeft het Uvw aannemelijk gemaakt dat appellante per 27 juli 2017 naar Polen was vertrokken.

4.4. Appellante heeft daartegenover met de door haar in hoger beroep overgelegde ongedateerde verklaring ondertekend door [X.] waarin staat: "*Bij deze bevestig ik dat [appellante] van 17 t/m 31 juli 2017 bij mij is verbleven*" niet aannemelijk gemaakt dat zij tot 1 augustus 2017 in Nederland heeft verbleven. De verklaring is ongedateerd, onvoldoende gespecificeerd en bovendien achteraf opgesteld. Zonder nadere toelichting is deze verklaring onvoldoende om aan te nemen dat appellante vanaf 27 juli 2017 niet naar het buitenland was vertrokken maar in Nederland verbleef. Voor zover appellante heeft willen stellen dat gemachtigde [...] in een telefoongesprek met het KCC op 4 september 2017 ten onrechte heeft verklaard dat appellante eerder dan 1 augustus 2018 naar Polen was vertrokken, komt deze mededeling voor rekening en risico van appellante.

4.5. Uit het voorgaande volgt dat het Uvw zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante vanaf 27 juli 2017 buiten Nederland heeft verbleven anders dan wegens vakantie, waardoor op grond van artikel 19, eerste lid, aanhef en onder e, van de WW

het recht op WW-uitkering eindigt. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat het Uww terecht de WW-uitkering van appellante per 27 juli 2017 heeft beëindigd.

4.6. Het beroep van appellante op het arrest Klein Schiphorst faalt. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2020:97](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 71

CRvB, 07-01-2020 (publ. 21-01-2020), 18/4098 PW

college van burgemeester en wethouders van Stichtse Vecht.

PW 54

PARTICIPATIEWET. De door het college opgevraagde creditcardafschriften zonder doorhalingen van appellant zijn noodzakelijk om vast te stellen of appellant nog in de gemeente Stichtse Vecht verbleef, of hij nog wel in Nederland verbleef en of hij nog in bijstandsbehoeftige omstandigheden verkeerde. Het betoog dat het college die gegevens niet van appellant mocht opvragen, omdat het de benodigde informatie ook had kunnen verkrijgen door appellant in persoon op te roepen dan wel bij hem een huisbezoek af te leggen, faalt. Met uitsluitend de door appellant genoemde onderzoeksmethoden kan niet zonder meer worden vastgesteld of appellant in de gehele te beoordelen periode nog in Nederland, in de gemeente Stichtse Vecht en in bijstandsbehoeftige omstandigheden verkeerde. Onder deze omstandigheden was het college niet gehouden de afschriften van de creditcardrekening van appellant met om redenen van privacy doorgehaalde delen te accepteren. Wat ook zij van het betoog dat het college de noodzaak voor het inzien van die gegevens ten onrechte niet voorafgaande aan de besluitvorming heeft gemotiveerd, mist dit feitelijke grondslag. Het college heeft dit in de aan de besluitvorming voorafgaande brief van 13 juni 2017 toegelicht. Uit het voorgaande volgt dat appellant onvoldoende inzicht heeft gegeven in zijn financiële situatie waardoor hij de op hem rustende inlichtingenverplichting heeft geschonden. Als gevolg daarvan kon het recht op bijstand niet worden vastgesteld.

[ECLI:NL:CRVB:2020:105](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 72

MK CRvB, 22-01-2020, 18/2020 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Haarlem.

WMO 2015. PGB LOKAAL VERVOER (PLV). De Raad verenigt zich met het oordeel van de rechtbank en onderschrijft de overwegingen waarop dat oordeel berust. De Raad voegt hier het volgende aan toe. Niet is komen vast te staan dat appellante niet een uur kan wachten op de OV-taxi om naar de huisarts te gaan. In geval van spoedsituaties overdag en 's nachts waarbij wachten niet mogelijk is, kan appellante een beroep doen op ambulancevervoer. Evenmin is komen vast te staan dat het door appellante in plaats van het pasje voor de OV-taxi gekozen PLV onvoldoende voorziet in de vervoersbehoefte van appellante. Appellante en haar echtgenoot hebben een auto. Zij gebruiken het PLV om in de kosten van het vervoer per auto te voorzien. Wanneer nodig, wordt appellante door haar echtgenoot naar de huisarts gereden, zowel overdag als 's nachts. Hoewel de echtgenoot van appellante ook kampt met gezondheidsklachten is dit tot nu toe een werkbare oplossing gebleken. Het college heeft de aanvraag van appellante om een gesloten buitenwagen dan ook terecht afgewezen.

[ECLI:NL:CRVB:2020:128](https://ecli.nl/crvb/2020/128)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB2020, 73

ABRS, 22-01-2020, 201902277/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bladel.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 4 aanhef en onder 1

AVG. I.c. zijn de aan het college verschaftte gegevens geen persoonsgegevens als bedoeld in artikel 4, aanhef en onder 1, van de AVG, maar bedrijfsgegevens in de vorm van chipnummers en daaraan gekoppelde registratiemeldingen van honden die in eigendom aan Dutch Pet Farm toebehoorden. Voor het college waren deze gegevens niet herleidbaar tot natuurlijke personen. De aan deze chipnummers gekoppelde persoonsgegevens zijn niet door de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland aan het college verstrekt, maar zijn door Dutch Pet Farm in haar bezwaarschrift aangehaald. Terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat is gehandeld in strijd met de AVG.

[ECLI:NL:RVS:2020:174](https://ecli.nl/rvs/2020/174)

[Naar inhoudsopgave](#)

APV

JnB2020, 74

ABRS, 22-01-2020, 201905057/1/A3

burgemeester van Haarlemmermeer.

Algemene Plaatselijke Verordening 2018 (APV) 2:59

APV. Aanlijn- en muilkorfgebod hond. Toetsingskader. Op ambtsbelofte of ambtseed opgemaakt mutatie-rapport. In dit geval heeft de burgemeester zich op basis van de mutaties in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat de hond als 'gevaarlijk' kan worden aangemerkt en heeft hij in redelijkheid ook een muilkorfgebod kunnen opleggen.

[...] aanlijn- en muilkorfgebod [...].

[...] 5.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, heeft de burgemeester beoordelingsruimte bij de beoordeling of een hond gevaarlijk of hinderlijk is als bedoeld in artikel 2:59, eerste lid, van de APV. Hij heeft beleidsruimte bij zijn beslissing om al dan niet een muilkorfgebod op te leggen. De bestuursrechter toetst vervolgens of de burgemeester in redelijkheid tot zijn beoordeling en beslissing heeft kunnen komen (zie onder meer de uitspraak van 4 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2689](#)).

De burgemeester heeft de hond op grond van de in 5.2 genoemde mutaties als 'gevaarlijk' aangemerkt. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 3 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2161](#)) brengt een op ambtsbelofte of ambtseed opgemaakt mutatie-rapport niet zonder meer met zich dat van de juistheid van dat mutatie-rapport mag worden uitgegaan. Aan [appellante] staat de mogelijkheid open om tegenbewijs te leveren dat tot de conclusie noopt dat niet van de in het mutatie-rapport vermelde gegevens mocht worden uitgegaan. [...] Naar het oordeel van de Afdeling heeft de burgemeester zich op basis van de mutaties in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat de hond als 'gevaarlijk' kan worden aangemerkt. [...] Naar het oordeel van de Afdeling heeft de burgemeester in redelijkheid kunnen overgaan tot zijn beslissing om in dit geval niet slechts met een aanlijngebod te volstaan, maar ook een muilkorfgebod op te leggen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:168](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlandschap

JnB2020, 75

MK ABRS, 22-01-2020, 201809305/1/V6

burgemeester van Sittard-Geleen.

RWN 6, 9

NEDERLANDERSCHAP. Optieverklaring geweigerd vanwege gevaar voor de openbare orde. De omstandigheid dat een vreemdeling crimineel geld heeft verkregen en nog steeds bezit, wat het geval is bij ontnemingsmaatregelen maar niet noodzakelijkerwijs bij schadevergoedingsmaatregelen, rechtvaardigt in het algemeen het ernstige vermoeden dat die vreemdeling een gevaar oplevert voor de openbare orde.

2. De burgemeester heeft de bevestiging van de optieverklaring op grond van artikel 6, vierde lid, van de Rijkswet op het Nederlandschap geweigerd, omdat ernstige vermoedens bestaan dat [appellant] een gevaar oplevert voor de openbare orde. Hiertoe

heeft de burgemeester redengevend geacht dat de rechtbank Maastricht [appellant] op 2 oktober 2009 een maatregel heeft opgelegd tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel als bedoeld in artikel 36e van het Wetboek van Strafrecht tot een bedrag van € 277.796,11 (hierna: de ontnemingsmaatregel) en [appellant] dit bedrag nog niet volledig heeft betaald. [...]

3.3. De vreemdeling voert in beginsel terecht aan dat zowel schadevergoedingsmaatregelen als ontnemingsmaatregelen zich richten op het herstel van een rechtmatige toestand. De Afdeling verwijst naar de hiervoor genoemde uitspraak van 10 december 2014 [[ECLI:NL:RVS:2014:4455](#)]. De staatssecretaris heeft echter nu in de toelichting bij de Handleiding en ter zitting genoegzaam toegelicht dat en hoe ontnemingsmaatregelen en schadevergoedingsmaatregelen van elkaar verschillen. De omstandigheid dat een vreemdeling crimineel geld heeft verkregen en nog steeds bezit, wat het geval is bij ontnemingsmaatregelen maar niet noodzakelijkerwijs bij schadevergoedingsmaatregelen, rechtvaardigt in het algemeen het ernstige vermoeden dat die vreemdeling een gevaar oplevert voor de openbare orde.

[ECLI:NL:RVS:2020:192](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2020, 76

MK ABRS, 22-01-2020, 201902604/1/A3

korpschef van politie.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 35 lid 2

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG)

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. In dit geval voldoet het overzicht met verwerkte persoonsgegevens niet aan de eisen van artikel 35, tweede lid, van de Wbp. Dat [appellante] deze procedure volgens de korpschef is gestart om haar ongenoegen te uiten over de wijze waarop hij met haar belangen is omgegaan, ontslaat de korpschef niet van zijn wettelijke verplichting om een volledig overzicht van verwerkingen van persoonsgegevens van [appellante] aan haar te verstrekken. De korpschef moet daarom opnieuw zoeken naar persoonsgegevens van [appellante] die hij verwerkt heeft in de periode van 29 oktober 2013 tot 28 februari 2017. Het gaat daarbij alleen om verwerkingen van persoonsgegevens van [appellante] bij de korpschef en niet om verwerkingen van persoonsgegevens van [appellante] bij derden. Bij deze nieuwe zoekslag moet de korpschef inzichtelijk maken op welke wijze hij heeft gezocht naar de verwerkingen van haar persoonsgegevens. Omdat de Wbp op 25 mei 2018 is ingetrokken en vanaf dat moment de AVG geldt, moet de korpschef bij verstrekking van een nieuw overzicht toepassing geven aan de AVG en bezien of het overzicht daarmee in overeenstemming is.

[ECLI:NL:RVS:2020:180](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de kansspelen

JnB2020, 77

MK ABRS, 22-01-2020, 201901498/1/A3

raad van bestuur van de Kansspelautoriteit (de KSA).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 10

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 56

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) 11, 16, 51, 52

Grondwet 7, 120

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:4

Wet op de kansspelen (Wok) 1 aanhef en onder b

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 2, 8, 10

WET OP DE KANSSPELEN. Het maken van reclame voor online

kansspelaanbieders die niet over een vergunning ingevolge de Wok beschikken valt onder het bevorderingsverbod van artikel 1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wok. In dit geval wordt geen ongerechtvaardigde inbreuk gemaakt op grondrechten. Artikel 1, aanhef en onder b, van de Wok is een gerechtvaardigde beperking en dus niet in strijd met artikel 56 van het VWEU.

De openbaarmaking van het dwangsombesluit is niet onevenredig. De KSA heeft in dit geval het belang om de consument te informeren over, dan wel te waarschuwen voor handelspraktijken die in strijd zijn met de Wok in redelijkheid zwaarder kunnen laten wegen dan het belang van de KSA bij het uitblijven van reputatieschade.

[...] de KSA [heeft] CPL onder oplegging van een dwangsom gelast het maken van reclame voor aanbieders van online kansspelen die niet over een vergunning ingevolge de Wok beschikken, te staken en gestaakt te houden [en] openbaarmaking dwangsombesluit.

[...] 2. [...] Volgens de KSA heeft CPL in strijd gehandeld met het bevorderingsverbod van artikel 1, aanhef en onder b, van de Wok door reclame te maken voor aanbieders van online kansspelen die niet beschikken over een vergunning ingevolge de Wok. Het geschil gaat over de vraag of het bevorderingsverbod is overtreden en of de opgelegde last onder dwangsom rechtmatig en evenredig is.

[...] 6.4. [...] De Afdeling is van oordeel dat uit de wetsgeschiedenis van de Wok en de Loterijwet 1905 blijkt dat het maken van reclame voor aanbieders van kansspelen onder het bevorderingsverbod van artikel 1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wok valt. De Afdeling vindt bevestiging voor haar oordeel in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel tot wijziging van de Wok, de Wet op de kansspelbelasting en enkele andere wetten in verband met het organiseren van kansspelen op afstand (Kamerstukken II 2013/14, 33 996, nr. 3), waarin staat vermeld dat het duidelijk is dat in ieder geval wervings- en reclamediensten ten behoeve van (illegale) kansspelen onder dit begrip vallen.

[...] De conclusie is dat het maken van reclame voor online kansspelaanbieders die niet over een vergunning ingevolge de Wok beschikken onder het bevorderingsverbod valt en dat de in de last onder dwangsom verboden gedraging nauwkeurig, duidelijk en ondubbelzinnig in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wok is omschreven. Het legaliteitsbeginsel is niet geschonden. De KSA was in zoverre bevoegd een last onder dwangsom op te leggen. De rechtbank is terecht tot dezelfde conclusie gekomen.

10.1. [...] Over het betoog dat artikel 1, aanhef en onder b, van de Wok een ongerechtvaardigde inbreuk maakt op artikel 16 van het EU-Handvest overweegt de Afdeling als volgt. Artikel 1, aanhef en onder b, van de Wok is net als het aanbiedingsverbod in artikel 1, aanhef en onder a, van de Wok een beperking van het vrij verkeer van diensten. Een dergelijke beperking kan zijn gerechtvaardigd vanwege doelstellingen van dwingende redenen van algemeen belang. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 22 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:484](#), geoordeeld dat artikel 1, aanhef en onder a, van de Wok een gerechtvaardigde beperking is en derhalve niet in strijd is met artikel 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). De Afdeling is in het verlengde van die uitspraak van oordeel dat artikel 1, aanhef en onder b, van de Wok een gerechtvaardigde beperking is en dus evenmin in strijd is met artikel 56 van het VWEU. Dit betekent dat artikel 1, aanhef en onder b, van de Wok evenmin in strijd met artikel 16 van het EU-Handvest (vergelijk het arrest van het Hof van Justitie van 30 april 2014, *Pfleger*, [ECLI:EU:C:2014:281](#)).

De conclusie is dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat geen ongerechtvaardigde inbreuk wordt gemaakt op de grondrechten van CPL. [...]

[...] 11.2. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat CPL de door haar gestelde reputatieschade niet met concrete gegevens heeft gemotiveerd. Gelet hierop heeft de KSA in dit geval het belang om de consument te informeren over, dan wel te waarschuwen voor handelspraktijken die in strijd zijn met de Wok in redelijkheid zwaarder kunnen laten wegen dan het belang van de KSA bij het uitblijven van reputatieschade. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:169](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 78

MK ABRS, 20-01-2020, 201804477/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/98/EU 10

Vw 14

VV 2000 3.34

REGULIER. Zoeken naar en verrichten van arbeid al dan niet in loondienst. Legesbedrag van € 622,00 is niet evenredig in de zin van artikel 10 van richtlijn 2011/98/EU.

1. De vreemdeling, met de Pakistaanse nationaliteit, heeft op 13 oktober 2016 een aanvraag ingediend voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'het zoeken naar en verrichten van arbeid al dan niet in loondienst'. De vreemdeling heeft voor deze aanvraag € 622,00 aan leges betaald. [...]

3.9. Gelet op het grote verschil met het nieuwe legesbedrag [€ 285,00] per 3 mei 2018, waar de staatssecretaris geen verklaring voor heeft gegeven, en omdat de staatssecretaris niet aannemelijk heeft gemaakt dat het door de vreemdeling betaalde legesbedrag om een andere reden evenredig is, komt de Afdeling tot de conclusie dat dit legesbedrag niet evenredig is in de zin van artikel 10 van de richtlijn. De rechtbank is dus ten onrechte tot de conclusie gekomen dat artikel 3.34 van het VV 2000 in zoverre niet in strijd is met de richtlijn en met het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel.

[ECLI:NL:RVS:2020:144](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2020, 79

MK ABRS, 21-01-2020, 201907494/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. Rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat het iMMO-rapport een sterke aanwijzing vormt voor de gestelde onmenselijke behandeling van de man. Het iMMO heeft onvoldoende toegelicht waarom het de conclusie 'typerend voor' heeft getrokken uit het geheel aan fysieke bevindingen.

1. Het asielrelaas van een van de vreemdelingen, de man, bestaat onder meer uit een rapport van 19 september 2018 van het instituut voor Mensenrechten en Medisch Onderzoek (hierna onderscheidenlijk: het rapport en het iMMO). In geschil is of dat rapport een sterke aanwijzing vormt dat de psychische klachten en de littekens van de man in zodanig verband staan met zijn asielrelaas, dat de staatssecretaris tot nader medisch onderzoek verplicht was en de relevante landeninformatie van Soedan bij zijn besluitvorming had moeten betrekken. [...]

2.1. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat het rapport een sterke aanwijzing vormt voor de gestelde onmenselijke behandeling van de man. Het iMMO heeft onvoldoende toegelicht waarom het de conclusie 'typerend voor' heeft getrokken uit het geheel aan fysieke bevindingen. In paragraaf 4.2 en paragraaf 4.3 heeft het iMMO slechts een van negen littekens als 'typerend voor' gekwalificeerd. Het litteken dat het iMMO als typerend heeft aangemerkt is, zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, volgens het rapport niet typerend voor de gestelde onmenselijke behandeling, maar alleen voor de stelling dat het ruggenmergkanaal van de man operatief is ontlast en de wond is gaan ontsteken. De grief slaagt.

3. Uit wat hiervoor onder 2.1 is overwogen, volgt dat de staatssecretaris in grief 2 terecht klaagt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij de landeninformatie over Soedan ten onrechte niet heeft betrokken bij beantwoording van de vraag, of het rapport hem tot nader medisch onderzoek verplicht. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 27 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2085](#), onder 11.1. De grief slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2020:158](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 80

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 15-01-2020, NL19.16770

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 16

Uitvoeringsverordening 11

DUBLINVERORDENING. Afhankelijke personen. Verweerder moet de asielaanvraag van eiseres in behandeling nemen op grond van artikel 16 van de Dublinverordening. Met artikel 11 van de Uitvoeringsverordening heeft de Europese Commissie invulling willen geven aan de elementen van beoordeling of sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. Het gaat dus niet om aanvullende voorwaarden.

3.5 Uit het beleid van verweerder over afhankelijke personen volgt dat verweerder op grond van overgelegde medische stukken, verklaringen van medici en van de vreemdeling vaststelt dat de vreemdeling zorg nodig heeft en daarin afhankelijk is van de hulp van zijn kind die wettig in Nederland verblijft. Verweerder past artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening toe in gevallen waarin:

- wordt voldaan aan de criteria die volgen uit artikel 16, eerste lid, van

Dublinverordening; en

- rekening is gehouden met de voorwaarden genoemd in artikel 11, derde lid, van de Uitvoeringsverordening.

3.6 Verweerder past dit artikel niet toe in het geval van eiseres omdat volgens verweerder niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 16, eerste lid van de Dublinverordening. Verweerder betoogt daartoe dat niet blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. Het BMA heeft namelijk geconcludeerd dat uit het dossier niet blijkt dat mantelzorg essentieel is voor het slagen van de behandeling. Verder heeft eiseres niet concreet gemaakt welke zorgtaken haar zoon precies verricht. Uit haar verklaringen volgt ook dat met name haar schoondochter veel voor haar doet, maar zij valt niet onder de in artikel 16 van de Dublinverordening genoemde personen. Omdat al niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening hoeft verweerder de criteria genoemd in artikel 11, derde lid, van de Uitvoeringsverordening niet meer te beoordelen, aldus verweerder.

3.7 De rechtbank overweegt ten eerste dat de Europese Commissie met de Uitvoeringsverordening beoogd heeft een aantal concrete regelingen uit de Dublinverordening te preciseren. Met artikel 11 van die verordening heeft de Europese Commissie aldus invulling willen geven aan de elementen van beoordeling of sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. Het gaat dus niet om aanvullende voorwaarden. Artikel 11, derde lid, van de Uitvoeringsverordening stelt tekstueel gezien ook geen dwingende eisen, maar biedt in het belang van hereniging juist aanknopingspunten om te komen tot toepassing van artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening. Daarbij wordt niet de eis gesteld dat het daarbinnen om medische gegevens dient te gaan.

Naar het oordeel van de rechtbank had verweerder bij de beoordeling dan ook moeten betrekken dat eiseres en haar zoon ook in Syrië samenleefden, dat zij door oorlogsgeweld van elkaar zijn gescheiden en dat haar zoon hier al enige jaren een asielvergunning heeft.

3.8 [...] Verweerders standpunt dat de zorgtaken onvoldoende (concreet) aannemelijk zijn gemaakt, volgt de rechtbank dan ook niet. Voor zover verweerder meent dat sprake moet zijn van specifieke, fysieke zorgtaken en het niet (ook) kan gaan om mentale ondersteuning, is onduidelijk waarop verweerder dat baseert, daargelaten dat uit het voorgaande ook concrete fysieke zorgtaken naar voren komen.

3.9 Voor verweerder is verder leidend dat uit het BMA-advies niet blijkt dat mantelzorg essentieel is voor het slagen van de medische behandeling. De rechtbank oordeelt dat uit het regelgevend kader evenmin volgt dat dit een doorslaggevend criterium is. Artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening ziet bijvoorbeeld ook op situaties waarin personen afhankelijk zijn van de hulp van hun familieleden vanwege een zwangerschap, een pasgeboren kind of een hoge leeftijd. Dat duidt op een breder begrip van hulp en ondersteuning dan alleen essentiële (mantel)zorg voor het welslagen van een medische behandeling. Uit artikel 11, tweede lid, van de Uitvoeringsverordening volgt verder dat, ingeval van gebrek aan objectief bewijs, situaties van afhankelijkheid ook aannemelijk kunnen worden op grond van slechts door de betrokkene zelf verstrekte inlichtingen. Ook dat verhoudt zich moeizaam met het standpunt van verweerder dat afhankelijkheid alleen wordt aangenomen ingeval van een BMA-advies dat zorg noodzakelijk acht voor het slagen van de medische behandeling. Het eigen beleid van verweerder ondersteunt een dergelijke beperkte toets overigens ook niet.

3.10 Daar komt bij dat het BMA zijn conclusie dat de zorg van de familie van eiseres niet essentieel is niet inzichtelijk heeft gemaakt. [...]

Conclusie

4.1 Vanwege al het voorgaande volgt de rechtbank verweerder niet in het standpunt dat eiseres geen afhankelijk persoon is als bedoeld in artikel 16 van de Dublinverordening. De rechtbank benadrukt dat dit een bindend verantwoordelijkheids criterium is en niet, zoals artikel 17, een discretionaire bevoegdheid waarbij aan verweerder ruime beleidsvrijheid toekomt. [...]

4.3 De rechtbank verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2020:294](https://ecli.nl/RBDHA:2020:294)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 81

MK ABRS, 20-01-2020, 202000230/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 100 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Vier weken verstoken van rechtsbijstand. Rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de met bewaring gediende belangen in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen.

3.1. Niet in geschil is dat de vreemdeling voorafgaand aan het gehoor en de oplegging van de maatregel van bewaring heeft verzocht om rechtsbijstand. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de piketcentrale niet (op de juiste wijze) is bericht en dat dit voor rekening en risico van de staatssecretaris komt. Daardoor is de vreemdeling, ondanks zijn verzoek, geen raadsman toegevoegd tijdens het gehoor en zodra hem zijn vrijheid was ontnomen en is hij gedurende een periode van bijna vier weken van rechtsbijstand verstoken geweest. Hiermee is artikel 100, eerste lid, van de Vw 2000 geschonden, zodat de vreemdeling alleen al daarom in zijn belangen is geschaad. De rechtbank heeft dit ook onderkend. Dit gebrek maakt de inbewaringstelling, indien aan alle in de wet gestelde vereisten daarvoor is voldaan, eerst onrechtmatig, indien de met de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen (zie de uitspraken van de Afdeling van 1 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1016](#), en 23 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2483](#)). Gelet op de aard van de maatregel, de tijdsduur dat de vreemdeling verstoken is gebleven van rechtsbijstand en nu niet is gebleken van zeer zwaarwegende belangen aan de zijde van de staatssecretaris, heeft de rechtbank echter ten onrechte overwogen dat de met bewaring gediende belangen in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. Dit betekent dat de inbewaringstelling van de vreemdeling onrechtmatig is.

[ECLI:NL:RVS:2020:157](#)

[Naar inhoudsopgave](#)